

14. nedel'a B

*Naše oči hľadia na Pána, nášho Boha,
kým sa nezmiluje nad nami. (Ž 122,2)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Ezechiela 2,2-5

Vošiel do mňa duch, postavil ma na nohy a počul som toho, ktorý ku mne hovoril. Povedal mi:

"Syn človeka, ja ťa posielam k Izraelovým synom, k odbojnému ľudu, ktorý sa vzbúril proti mne. Oni a ich otcovia sa vzpierali proti mne až po tento deň. Sú to synovia s bezočivou tvárou a zatvrdnutým srdcom. K nim ťa posielam a ty im povieš: Takto hovorí Pán, Boh! A oni, či už ťa poslúchnu alebo nie – lebo je to odbojný dom –, budú vedieť, že medzi nimi bol prorok."

Druhé čítanie

2. list Korint'anom 12,7-10

Bratia a sestry, aby som pre neobyčajné zjavenia nespýšnel, bol mi daný do tela osteň, posol Satanov, aby ma bil po tvári. Tri razy som prosil Pána, aby ma od tohto oslobodil. No on mi povedal: "Stačí ti moja milosť, pretože moja sila sa prejavuje v slabosti."

Radšej sa teda budem chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto sa radujem v svojich slabostiach, príkoriach, núdži, prenasledovaniach a úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný.

Evanjelium

Marek 6,1-6

Ježiš odišiel do svojho rodného kraja; išli s ním aj jeho učeníci. V nasledujúcu sobotu začal vyučovať.

Počúvali ho mnohí ľudia a udivení hovorili: "Skade to má tento človek? Aká je to múdrosť, ktorej sa mu dostalo? A aké mocné činy sa dejú jeho rukami! Či on nie je tesár, syn Márie a brat Jakuba, Jozesa,

Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj jeho sestry?" I pohoršovali sa na ňom.

Tu im Ježiš povedal: "Prorokom nepohrdajú nikde, iba v jeho otčine, medzi jeho príbuznými a v jeho dome."

A nemohol tam urobiť nijaký väčší zázrak, ibaže vložením rúk uzdravil niekoľkých chorých; a čudoval sa ich nevere.

Potom chodil po okolitých osadách a vyučoval.

Na zamyslenie

Dnešný fragment evanjelia je veľmi blízky skutočnosti. Ježiš, verný svojmu poslaniu aj medzi svojimi, vo svojom mestesa stretáva s ochrnujúcou reakciou obyvateľov. Pritom to vyzeralo sľubne: Ježiš učí – ako aj na iných miestach – v synagóge a všetci žasnú nad slovami, nad jeho múdrosťou a zázrakmi. Nasúva sa im jedna dôležitá otázka: "Odkiaľ to On všetko má?" Takto sa pýtať a zároveň na to aj odpovedať môžeme z rôznych pohľadov. Väčšinou sa najprv všetci pokúšajú hľadať odpoveď vychádzajúc z jeho životných podmienok. Nazaretčania poznajú Ježiša ako stolára, ktorý uprostred nich vyrastal. Poznajú ho predsa od detstva. Práve preto vôbec nezodpovedá ich predstavám proroka, Božieho muža. Určite by mali iný pohľad a vzťah k osobe Ježiša Krista, ak by sa nechali osloviť vo svojom vnútri. Ježiš musí rešpektovať postoj týchto ľudí; na základe tohto skeptického postoja a predstáv o ňom ho nevnímajú predsa ako niekoho, kto dokáže činiť zázraky...

Tento príbeh nás chce upozorniť na dva aspekty:

Prvý, že ako ľahko môžeme spôsobiť, že človek ochrne a stane sa neschopným pozitívne myslieť a konať, a to len preto, lebo mu nedôverujeme alebo máme určité výhrady voči nemu. Koľko udusenej energie v zárodku, koľko znechutenia, koľko zničenej nádeje ma za následok náš predčasný, neodvolateľný úsudok o iných, dokonca alebo hlavne o tých, ktorých máme radi, o ktorých si myslíme, že ich dobre poznáme. Tento jav, typický ľudský, poznáme z vlastnej skúsenosti. On však bol cudzí prorokom Starého Zákona ako aj významným osobnosťami duchovného života posledných 2000 rokov. František Asisský sa dlho stretával s nedôverou, Tereza Avilská bola prijímaná ako dotieravá žena, Jána z Kríža pre istotu izolovali, František Xaverský mal byť vylúčený zo spoločenstva. Taký je los prorokov malých aj veľkých, ak je naše srdce a naša viera malá... Prijat' druhého človeka s láskou a otvorenosťou znamená, akceptovať jeho osobu ako tajomstvo a nevnímať ho podľa ohraničených predstáv. Vytvoriť si definitívny obraz o niekom znamená koniec lásky, koniec schopnosti otvoriť sa na niečo nové, plné tajomstva, čo sa možno akurát pred nami otvára.

Takže druhý aspekt životnej skúsenosti je očividný: je to tendencia, že chceme byť radšej silný a veľký než malý a slabý. Sväté Písmo v dnešnom texte dáva provokačnú odpoveď – naša sila sa prejavuje v slabosti! Boh prichádza k nám na stretnutie v našej každodennosti, v veciach malých a slabých, v ľuďoch, s ktorými sa stretávame dennodenne... On chce k nám prísť v nenápadnosti všedného dňa, On chce posilniť a dokončiť úlomky nášho života. Boh vchádza do nášho života, do takého, aký je – jedinou podmienkou je otvorenosť a oddanosť. Máme tú možnosť stretnúť sa s Bohom a presvedčiť sa o tom, aký hodnotný je náš život, môžeme však túto šancu "prešvihnúť" ak sa neoslobodíme od už vytvoreného obrazu...